
Király Kinga Júlia

MÉHEMNEK GYÜMÖLCSE

Mire felkapaszkodtak a vicolo Nardonén, terrakottából sötétlilába fordultak a felhők a Monte Pizzuto felett, hunyorgott a hold. Mimma végig a szűk kaptató köveit bámulta, csendben, visszafojtva szuszogott, akár egy besurranó munka közben, csakhogya őt, aki a testének legapróbb zúgását ismerni véli, átverni nem tudta. Hallotta az egyre szaporább lélegzését, a halk, elnyújtott sóhajokat, ahogy leplezni próbálja a légszomját, s amikor átölelte volna, amikor épp csak megmoccant volna a karja, hogy átölelje, a nő kitért előle, valósággal odébb szökkent, kabátkája a házfalat súrolta. Ekkor, csakis ekkor, a kabátka és a házfal keltette neszezésben vett normálisan levegőt.

– Igazat beszélt ez a te Massa barátod – mondta Apus nagyokat fújtatva, túl voltak már a meredeken. Hosszú ideje, tán azóta, hogy a két toprongyos kölyökkel lefotografálták őket, Mimma most emelte rá először a tekintetét. Le is cövekelt egy pillanatra, értetlenül és zihálva méregette őt. – Hát, hogy idefel nem ér el a kosz.

Mimma üres tekintete visszacsúszott az utca kövére, egyetlen szót sem szólt. A habarcsához hozatott vulkáni por csakugyan nem kúszott fel a sikátorba, ahogy egyre feljebb értek, szinte világított a mészkőburkolat.

A kulcs a murvafürt kaspója alatt volt, a pergamenszerű, lila virágkelyhek szemlátomást átteleltek, csak a színük fakult ki.

– Tudtad, hogy ez nem is virág?

– Hogy mi?

Mimma nem bírta elfordítani a kulcsot a zárban, harmadjára veselkedett neki.

– A murvafürtnek ez a sárga, jellegtelen kis izé a virága – Apus finoman ujjai közé fogta az egyik kelyhet, Massa ugyanígy tett volna, és beleszagolt.

– A szirmok valójában levelek, fellevelek, így hívják, hm, még szaga sincs.

Mimma még mindig a zárral küszködött.

– Volnál szíves botanika helyett esetleg? – lépett el az ajtótól.

– Hogyne, persze! – felelte Apus, maga is meglepődött, mennyire készségesen, és kivette a kulcsot a zárból, majd ismét behelyezte, megpróbálta elfordítani.

A súlyos tölgyfa ajtó nagyokat nyekkent, ropogtak a vaspántok, a zárban rozsdá percegett.

– Enyhébb teleken nálunk is virágozna a muskátli, tán nem is kell visszametszeni és elvermelni – mondta, ahogy jobbra-balra forgatta a kulcsot.

– Egész pontosan hol nálunk? – kérdezte Mimma, szinte sziszegve. – *Ganz genau wo bei uns?* – azzal félrelökte a férfit, és ismét nekiveselkedett. A zár továbbra sem engedett.

– Csak azt akartam ezzel mondani – folytatja Apus –, hogy egyszer majd kipróbálhatnánk. Az *egyszer* után alig kivehető szünetet tartott, mintha a mesebeli jövőre utalna, ami ugyanolyan bizonytalan és távoli, akárcsak a mesebeli múlt – egyszer volt, hol nem volt.

– Egyszer? Majd? – Mimma még dühösebben babrált a zárral, káromkodott.

A férfi bánta már, hogy megszólalt. Griesben, ahol átmenetileg nyugalomra leltek, abban maradtak, hogy vissza egyikük sem néz. Nem bolygatják, ami elmúlt, egyiknél is, másiknál is kusza szövevények vezettek a Dreiser-patikában lezajlott véres jelenetig, ami az egyetlen nagy közös epizód volt egészen addig, ám az egymásba gabalyodó szövevényeket már csak úgy tudták elvágni, ha ők ketten összekapaszkodnak. Eleinte két idegenként, egy jutazsákba rámulva az amfetamin fiolákat, amit a rajtuk ütő barnaingesek nem vittek magukkal, valamivel később jegyességet álcázva, a szenvedélynek csak sokára engedelmeskedtek. A griesi idős házaspár délutánonként magukra hagyta őket a kandalló előtt. Azóta se tudja, nem merte megkérdezni, hogy mikortól, honnan való az ismeretség. Beszélgessenek csak, nekünk bőven akad tennivalónk. Butábnál butább elfoglaltságokra hivatkoztak, hajlongva hátráltak ki a szalonból, mintha a kellesténél sokkal többet tudnának, Apus mégis hálás volt nekik.

Azt, hogy nem lesz könnyű, sőt, olykor elviselhetetlenül nehéz lesz, kis-milliószer elképzelték, de az nem úgy van, hogy ettől kezdve semmi nincs, ami tegnap volt. Majd közösen megtanuljuk, suttozta Mimma, majd óvatosan figyelmeztetjük egymást. Apus tenyerébe fogta az arcát, érezte a lehetétét, kávéillatú volt. Először kerültek elviselhetetlenül közel egymáshoz, elviselhetetlen volt, hogy a közelség nem végződik csókban, még sokáig nem végződött, egész pontosan aznap estig, de épp az az utolsó néhány óra tűnt pokoli soknak. Csakhogy az óvatosság – ami kedvességet, szelídséget ugyanúgy jelentett, mint körültekintést és meghunyászkodást – nem lett rendesen végiggondolva, nem számoltak a hátulütőivel. Óvatosan, ahogy Mimma fogalmazott, a griesi kandalló tövében könnyű hangot adni a nem-

tetszésnek, van az átmenetiségben valami bódító béke akkor is, ha odakinn épp pusztul a világ. De egy ilyen nap után, ami a vártnál tán többet tárt fel az új életükből, az ember két lépéssel hátrébb húzódik, hogy a másik kedvére kitombolja magát. Úgy érezte, tombolni éppenséggel neki is volna oka, több is, mint a nőnek, aki átvette felette az irányítást. De aztán arra gondolt, Mimma nagyobb lánggal ég, hamarabb is belobban, elég egy apró gesztus, hogy szárnyaljon vagy zuhanni kezdjen, aludni is alig alszik, mióta legalábbis kettejük sorsa összefonódott, nem nagyon látta pihenni. Ha megőrül valaminek, felgyűrődik a felső ajka, huncut fények cikáznak a gomb-szemében, olyan lesz, mint egy komisz kis manó. Komisz és fáradhatatlan. Aztán kialszik a parázs, elillan a spiritusz. Ám hogy ez mikor következik be, nem lehetett megjósolni, ő legalábbis még nem tudta volna megmondani.

Képes volt a tizenhat órás Bolzano–Róma vonatutat végigcsacsogni, szemhunyásnyit nem lehetett pihenni miatta, félútig, sőt, még azután is, egész kis spektakulumot adott elő.

Mindjárt felszállás után átszervezte az ülésrendet, átrakatott néhány poggyászt, engedélyt persze nem kért a többi utastól, neki kellett szabadkoznia. *Seien Sie bitte so nett und vergeben uns.** Bocsánat, elnézést, bocsánat, még hajlongott is, mint egy szégyenlős koldus, pályakezdő ripacs. Az utasok döbbsen figyelték őket, megmukkanni egyikük sem mert. Mimma fennhangon okvetetlenkedett. Csípőre tett kézzel dirigált ugyanúgy, mint később, a pincelejárónál. Nem úgy volt, hogy a poggyászokat előreküldted, ezt az egy kérdést azért neki szegezte – bár ne tette volna! Most mit vagy úgy oda, csattant fel Mimma, végállomásig szól a jegyünk, nem kell, hogy a jövés-menésben szanaszét hányják nekünk.

Mintha nem is szökésben volnánk, mintha nászúton.

Psszt, psszt, csitítgatták többen is, egyesek riadtan, ők voltak többen, mások megróvón. Mimma színlelt értetlenkedéssel nézett rájuk, de volt a tekintetében valami kihívó, a messziről érkezők, céltalanul ténfergők pimaszsága, fel-alá sétált az ülések között. Legyenek oly jók, és árulják el, mi olyan eget rengető abban, hogy az ember egy kupacban akarja tudni a bőröndjeit. Lagymatag, elharapott érvek jöttek, lesütött tekintettel vagy egymásra sandítva motyogtak ezt-azt, hogy valóban nincs ebben semmi eget rengető, csak hát izé, lehetne körültekintőbb is a signora, például ne hangoskodjék, nem nézik jó szemmel az ilyet. Mimma hitetlenkedve bámult az illetőre, de hát kik, könyörgöm, kik.

* Legyenek olyan kedvesek, és bocsássanak meg!

Hogy kik?

Igen, kik?

Tudja, kik, ne izéljen már.

Das ist ein Witz. [Ez egy vicc.]

Mondok én magának valamit a viccről, signora, szólalt meg suttogva egy középkorú forma asszony, és levette a napszemüvegét, gondosan ondolált tincseit a füle mögé rendezte, otromba forradás csúfította el a jobb orcáját, ráment a búzavirágszínű szemére, egy aprócska rés maradt csak, fél szem-bogár, fél szemféhérje, de még onnan is sütött a harag. Jól megnézte ezt a szerelvényt? Bízom benne, hogy volt rá alkalma, a szeme is ép hálaisten, a poggyászait sem magának kellett, s akkor biztosan azt is látta, hogy egy karcolás nem sok, annyi nincs ezen a pompás vonaton. Bizony, pompás vonat ez, kényelmes is, meg pontos, a pontosság máma ritka erény. Van, hogy kétszáz kilométerrel rohanunk az ország szívébe, ekkora sebességnél kész csoda, ha megússza az ember néhány forradással, a legtöbb hulla felismerhetetlen, ha érti a signora, mire gondolok. A végére berekedt a suttogástól, remegő ujjal visszarendezte tincseit az arcára, visszatolta a napszemüvegét.

Nem, nem értem. Tényleg nem értette. Talán tudni sem tudott semmiről. Most, hogy szóba hozták, neki – Apusnak – is lassan esik le, eltussolt rémtörténet, egy aprócska szösszenet az otthoni *Allgemein*ében vagy a *Tag*-ban, egy másik időszámításban, egy távoli világban, az emberek apránként mondtak le az emlékezés képességéről, ez lett a túlélésük legbiztosabb záloga. Így megy ez, amikor a dolgok gyors egymásutánban történnek, gondolta, és megemelte az utolsó bőröndöt, arról is lemondunk, mert így vagyunk megalkotva, hogy számba vegyük a sérelmeket. Ugyan, ki emlékszik már, hogy tegnap seggbe rúgták, ha mindjárt a következő reggelen arra ébred, hogy bontják a tetőt a feje fölül. Ki emlékszik a bolzanói tanárra, akít a diákjai szeme láttára lőttek agyon. A keserű hangra a másnapi újságban, véletlenül került a kezébe, amikor Innsbruck környékén házalt a nagy sikerű köhögéscsillapító sziruppal, még élt az apja, még ő vezette a patikát, hogy haragudott rá, a kedvenc ivadékára, így hívta, ivadékom, amikor kedveskedni akart, de ezerkilencszázhuszonegyben kicsin múlt, hogy kitagadja, amiért nem akart továbbtanulni gyógyszerésznek, elszegődött inkább csihellérnek, drogkupecnek, zsidó méregkeverők csatlósának, cifrábnál cifrábbakat vágott a fejéhez, s mire ment vele. Az ivadéka előbb csak a Heinrich von Kleistnek címzett leveleket hagyta abba, aztán a gimnáziumot, a Bayernél a kezdő fizetés is jobb volt, mint amit a patika valaha is kitermelt egy hónap alatt, hát erre tanítottalak én, ez tán az új móres, fakadt ki utoljára búbá-

natában lerészegedve, és nem mondta többé, hogy ivadékom. De ez sem hatott. Ami őt, a majdnem kitagadott kedvencet illeti, jött-ment a tiroli falvakban, ahol egyre-másra nyitottak az új praxisok meg patikák, ingázott két ország között, vitte a nagy sikerű köhögéscsillapítót, hozta a pénzt a feljebbvalóknak, azok leperkálták neki a busás sápot, s amíg odakinn, a váróteremben dekkolt egy orvosra vagy boltvezetőre várva, elolvasott egy-két vezércikket. *Bosen Blutsonntag*, ez állt aznap a címlapon.

Április volt, nyitás előtt az Inn túlpartjáról csodálta a várost, résnyire hunyt szemmel nézte, ahogy elfolyik a hajnal az Inn tükrén, megmerítkezik a rózsaszínű örvényekben, a felszínen tükröződő tarka homlokzatok között, az igazi homlokzatok szintén cseppfolyóssá válnak, friss temperafoltok az ecsetmosó tálban, ilyen lehetett a tavaszi vásárra összesereglett bolzanói tömeg is, gondolta nem sokkal ezután valamelyik patikában, „*hagyományos jelmezes körmenetnek indult, politikamentes felvonulásnak a bolzanói tavaszi napsütésben, régi nemzeti viseleteinket szerettük volna bemutatni honfitársainknak és vendégeinknek, németeknek és olaszoknak egyaránt, nem volt zászló, nem viseltünk fegyvert, még egy kis botot sem vitt senki magával, és voltak nők és gyerekek és kamaszok a menetben, és ezt az alkalmat választották a fasiszták, hogy épülő birodalmuk rettenthetetlenségét megmutassák nekünk*”, idézte a vezércikk az egyik résztvevő vallomását, aki a háborút meg spanyoljárványt követő első szabad vásárnapon maga is kivonult a családjával, hogy nem sokkal ezután valóságos vérfürdőből kelljen kimenekítse őket. Az osztrák lapok egy ideig még cikkeztek az esetről, aztán apránként ott is elvesztette hírértékét, Németországban fél flekknél többre soha nem is futotta, ekkor döbbsen rá legelőször, hogy a közös nyelv nem jelent közösséget, elbeszélhetetlen seb a felhordott szarkupacban, s ekkor érzett késztetést arra, hogy a nyelvnek szentelje az életét. De előbb még megszedi magát a Heroin nevű köhögéscsillapítóból, meg kell szednie, mert túl sokat tett bele ahhoz, hogy csóró maradjon, és lebőgjön az apja meg a fivérei előtt.

Néhány másodperc, alig valamivel több, úgy érezte, ennyi idő alatt özönlötték el az emlékek, bugyogtak fel valahonnan mélyről, szántottak végig az egész testén. Mimma ez idő szerint másként érzékelte a hiányát, amiért jól le is teremti az első adandó alkalommal, Rómában: miért lapítottál, amikor szükségem volt rád? De most még mindig ott állt, a dühödt, valójában riadt hőzöngők közt a szűk folyosón, a búzavirág szemű nőt bámulta, kereste a napszemüvege mögött a tekintetét. A háta görbületéből látni, hogy fogalma sincs semmiről. Bár lenne valami masina, amivel megoszthatnánk a saját emléket, az ember szépen sorba rendezné, amit postázni szeretne, képze-

letben átkapcsolt valami kart, vagy rátapos egy pedálra, és az emlékek már ott is lennének egy vagy sok másik agyban, Mimmának összerendeződne a dolgok jelentése – de hát ilyen masina sosem is lesz, ne is legyen azért. Marad ez a rém kellemetlen valóság, Mimma nem és nem érti, mirefel a rázúduló ossztűz, hogy ezek a nyomorult dél-tiroli párok súlyos árat fizethettek a német nyelv használatáért, volt, aki az életével, más a fél szemével egy-egy óvatlan pillanatban, egészen addig nem értette, míg ki nem mondta valaki: olaszul beszéljen, majd németül is eluttogta, szinte könyörgött, *Bitte, sprechen Sie auf Italienisch, signora.** Sűrű bólogatás, itt-ott megkönnyebbült sóhaj, *gottseidank*, helyzetették végre ezt a meggondolatlan perszónát, elülni látszik a veszély.

Mimma állt a kocsi közepén, kínos csend telepedett közéjük, egy pillanatra úgy érezte, a gondolatai cserbenhagyták, de legalábbis lemaradtak a tetterőhöz képest, és ezt nagyon gyorsan korrigálni kell. Ő ezalatt kíváncsian várja, hogy mit fog lépni, félúton feladni sose szokta, ezúttal sem fogja, és csakugyan, Mimma nem néz vissza rá, nem fürkészi már a másfél szemű asszony búzavirágszínű tekintetét, s bár még mindig nem érti, miért kéri tőle azt, amit, úgy dönt, a maga részéről nem fog belenyugodni, legyőzi ezt az óvakodó sunnyogást, ha kell, mások helyett is, mert még tart benne a spiritusz, s amíg a spiritusz tart, addig a külvilág papírmásédszlet, imbolygó, akarattól nélküli bábok a benne levő emberek.

Felkerül az utolsó bőrönd is, hallani, ahogy végigkaristolja a tikfa poggyásztartót, néhányan beleborzonganak. Mimma a zsebébe mélyeszi a kezét, lassan hátrálni kezd. Csúsztatja a lábát, mintha jégen járna, suhog a kabátkája, a padló nyikorog. Csak akkor szólal meg, amikor a tarkóján érzi az ő lehetét.

Most mondják meg, mit csináljak, ha egyszer prima a beszélőkém, és könyökével oldalba böki, jól mondom, ugye, Herr Professor, és ez a beszélőke azon a nyelven, amit önök elvárnak tőle, egyelőre nem boldogul. *Français?* Nem? Senki? A fejüket ingatják. *English perhaps?* Azt sem? Hát jó, akkor megbeszélem vele a dolgot, és értesítem önöket, ha sikerül elhallgattatnom.

Hihetetlen, mire nem képes, hogy nyeregben maradjon, gondolja ő ekkor, nehezen állja meg, hogy oda ne sziszegje: Hallgattasd már el a kurva beszélőkédet, az ördögbe is!

A tikfa burkolat nyekken egyet, a szerelvény meglódul, Mimma megtántorodik, elveszíti az egyensúlyát, Apus ösztönösen rántja vissza a karjánál

* Kérem, olaszul beszéljen, signora.

fogva, de el is engedi azonnal, mert a nő gyűlöli, ha atyáskodik felette, a leghaloványabb gesztust is gyűlöli.

Jegyeket kérem ellenőrzésre, hallatszik a kocsiajtó túloldaláról, belép a kalauz, fényesfekete sildjét a szemébe húzza, felszegi a szögletes állát, hunyorogva pásztáz végig rajtuk, Mimma megfordul, egyenesen feléje tart.

Kérem, *signora, si accomodi, per favore.*

Dolgozott ön már nemzetközi járaton, uram, kérdezi naiv kíváncsisággal.

A kalauz visszahőköl, kérem, foglaljon helyet, ismétli meg olaszul.

Nem értem, mit mond, duzzog Mimma, már gyűrődik is a felsőajka, szemmel láthatóan ismét ura a helyzetnek és önmagának, ráadásul roppant élvezi.

Maga szerint az Orient Expressen is megkövetelik az utasoktól, hogy azon a nyelven beszéljenek, amelyik országon a vonat épp áthalad? Budapesten magyarul, Isztambulban törökül?

Nem tudom, signora, ez nem az Orient Express, feleli alig hallhatóan németül.

Az már biztos, felelte Mimma, és a zsebéből egy ropogós százlírást húz elő.

Kérem, asszonyom, a vonaton jegyet váltani nincs lehetősége, korábban kellett volna.

Herr Professornál ott a jegyem, bök feléje, közben le sem veszi a kalauzról a tekintetét.

Tegye el azt a pénzt, suttogja, és feljebb tolja a sapkáját, szeme alatt fekete árok, lehelete savanyú.

A kétszeresét is hajlandó vagyok megfizetni...

Nem kell fizetnie, vág a szavába a férfi, egyáltalán nem kell.

Mimma kaján mosolyra húzza a száját, na ugye, diadalittasan néz körül. Akkor legyen olyan kedves, *seien Sie so nett*, és árulja el, mit kell tennem, hogy ne hozzak szívbajt az útitársaimra. Mert nekem aztán senki nem írhatja elő, hogy Rómáig kussoljak, és hát tőlük sem várható, hogy siketnek tetsessék magukat, bármeddig is szívjuk ugyanazt a levegőt.

A válasz üde morajlást váltott ki, néhányan azok közül is elmosolyodtak, akik korábban lehurrogták.

Megnézem, mit tehetek önért.

Pompás ötlet, nagyszerű, felelte Mimma, Herr Professor, foghegyről veti oda, akár egy lakájnak, kérem, adja át jegyeinket a kalauz úrnak, ne hátráltassuk a munkájában, és amikor az elfordult tőle, észrevétlen a zsebébe csempészte a százlírást.

A kalauz végighaladt a folyosón, megkezelte a jegyeket, mielőtt átment volna a következő kocsiba, visszanézett Mimmára, és azt mondta, mindjárt itt lesz. Németül beszélt, és valamivel hangosabban, mint előbb. Mimma levette a petrolkék kabátkáját, komótosan lepalta, kifordította, felakasztotta az ablak melletti kampóra, és lehuppant Apus mellé.

Megint őt bámulta mindenki, megint csend telepedett rájuk, nem olyan vészterhes, mint korábban, de nehezek volt ez is. Aztán valahol átellenben, a kocsi végében neszezés támadt, papírzörgés, fémes koccanás, előkerült egy elemózsias doboz.

Egy kis Schnitzelt valaki? *Es ist immer noch warm.**

Szeplős, tagbaszakadt ifjú volt az illető, arca erősen cserzett, mint a hegyi pásztoroknak vagy a sízőknek, akik az év legjavát a hegyekben töltik, bőrüket a nap kétszer is megkapja, másodjára akkor, amikor a hó visszaveri a sugarakat. Azt, hogy még meleg, épp csak maga elé lihegte, bele a kotorászásba, és kattant is az alumíniumdoboz csatja, frissen sült húsillat vette be magát a vagonba, nem kell tapasztalt szakácsnak lenni ahhoz, hogy az ember orra különbséget tegyen hideg és meleg illatok közt. Elsőként a közvetlen szomszédja jelentkezett. Mutter sütötte, kérdezte az tőle alig hallhatóan, még szép, vágta rá a napcserzett ifjú ugyanúgy. Talán közelebből ismerték egymást, talán távolabbról, talán sosem is találkoztak, de emez mindjárt kiszúrta, hogy az anyján kívül más nemigen lehetett, a hegyvidéken alig észlelhető jele van a magánynak és társtalanságnak, amit a hegy lábánál még felismernek, ám a völgyben vagy azon túl beleveszik a ködszítálásba, aztán még egy valaki jelezte, meg még egy, hogy a Mutter Schnitzelje bizony jól jönne az ijedelemre.

Némán majszoltak, kézről kézre járt a doboz. Amikor kettejükre került volna a sor, egy pillanatra eltántorodott az is, aki továbbpasszolta, Mimma is visszahőkölt. Épp csak egy pillanat volt, a doboz elindult, megállt a levegőben, a nő nyúlt volna utána, de végül elkapta a kezét. A cserzett arcú ifjú a levegőbe emelte a maga Schnitzeljét, rájuk nézett, és azt mondta: Prosit.

Prosit, felelte Mimma, átvette a dobozt, kiemelt egy szeletet, majd rövid habozás után még egyet. Ekkor lépett be a kocsiba a kalauz.

Egyenesen feléjük tartott. Mimma épp beleharapott a húsba, a kalauz láttán nem tudta eldönteni, hogy lenyelje vagy inkább kiköpje, végül szája elé kapta a kezét, zúztak-őröltek a fogai, a rágás ritmusára járt a feje előre-hátra, mintha önmaga sürgetésével elnyerhetné a kalauz türelmét, holott az

* Még meleg.

egész kocsiban nem volt nála türelmetlenebb. De a kalauz nem várta meg, hogy lenyelje a falatot.

Ezt most szépen visszaveszi, nyújtotta oda a százlírást. Na, vegye már el, majd rövid szünet után hozzátette, ritka szerencsés nap ez a mai.

Mintha egy titkos jelszó vagy varázsszó hagyta volna el a száját, hirtelen elült a zörgés, mondatok és mozdulatok maradtak befejezetlenül.

Éljen, hurrá! Óvatos kurjongatás volt ez többek részéről, Mimma ösztönösen nyúlt a százlírás után. Ám ahelyett, hogy zsebre tette volna, gyakorlott mozdulattal megtekerte, keskeny hengert sodort belőle villámgyorsan, ez Apusnak is új volt, a beidegződés hatalmát elkapni egy óvatlan pillanatban, biztos volt benne, hogy nem is olyan régen ugyanilyen karcsú papírhengerekkel osztotta a kokszot a berlini lebujszóknak.

Lesz alkalma bőven, hogy hasznát vegye, tette hozzá a kalauz mosolygva, majd szélesre tárta a karját:

– Hölgyek-urak, a madárkák azt csipogják, az OVRA emberei ma lekésték a járatot.

Politikai rendőrség, szólalt meg a rossz szemű asszony Mimma értetlenségén nekibátorodva, s kacsintott egyet a jó szemével, amitől még inkább eltorzult az arca, ők azok, akik lehajigálják a vonatról az embereket.

Mimmának ekkor kezdett derengeni valami mindabból, aminek az előző percekben maga is részese, sőt, bizonyos értelemben előmozdítója volt. Rámosolygott a rossz szemű nőre, az meg visszamosolygott rá.

Akkor most jók vagyunk, ugye, jók vagyunk, kérdezte az eddigiekhez képest szokatlanul baráti hangon, s ahogy az indulatok elsimultak benne, manóarcán kirúgtak a ráncok, sekélyebbek lettek a szája szögletében a gödrök is.

Jók, bizony, felelte valaki.

Herr Professor, ígyünk a maga bájos vadmacskájára, és persze a professzor úrra, hogy sose akarja őt megszelídíteni.

Derűtség söpört végig a társaságon. Mire a vonat kifutott a dombok közül, és a bolzanói dóm csipkés harangtornyát elnyelte az utolsó kanyar, igazi büféhangulat kerekedett a kocsiban. Almabor, almapálinka, almás strudel, szárított alma, mindenki Mimmát akarta maga mellé, magába szívni a szabadságát, féktelenségét, elraktározni ínséges időkre, ami úticéljától függően kinek elébb, kinek valamivel utóbb, de így is, úgy is lepkefingnyi távolságra volt. Mimma örömmel teljesítette az óhajukat. Letelepedett egyik-másik széksor szélére, hangját némileg megemelte, hogy átellenben is hallható legyen, mesélt nekik Berlinről, külön a férfiaknak sakkbajnoksá-

gokról, biliárdpartikról, emeletes buszokról, a Lufthansa első kínai útjáról, a nőknek cukrászdákról, a Leipziger Strasse butikjairól és divatmagazinokról, a színházak műsoráról, Polly és Bicska Maxi szerelméről, mintha az előző esztendő, az ezerkilencszázharminchármas meg ez az ideje meg sem történt volna; sugárzó arccal, tüzes tekintettel áradozott az ő imádott Berlinjéről, néma- és hangosfilmről, színésznőkről és színészekről, napokig tartó premi-ermulatságokról, látnivaló volt, hogy minden egyes részlettel az egész addigi életét akarja összerendezni és kártotékolni, egy derékba tört, pezsgő élet maradványait, amiből ezer meg ezer szilánkot visz magával az előttük tá-tongó feneketlen jövőbe, látszott rajta, a gesztusaiból, a hanghordozásából, gumyszerű manóarcának elevevényéből, hogy *ezt* viszi magával, mostantól *ez* lesz az ő hirtelen elillant ifjúsága, és az ifjúságáról őrzött emlékei között az új kancellár beiktatása, barátok meghurcolása és elüldözése, az Operaház előtti könyvégetés, akár egy másik univerzum távoli, ám rémisztő örvény-lése, nemcsak nem kaphat helyet, de beszélni sem óhajt róla, hogy mások emlékezetét se fertőzze meg. Hogy ne ő legyen, aki képekbe merevíti mások emlékezetében a borzalmakat.